

YILDIZLAR
ARASI
DİNLENME TESİSİ

portakal

ELİF İŞLEYEN

portakal

İSTANBUL 2020

www.portakalkitap.com

1. BÖLÜM

“Mesut Abi, elmadan aldım bir tane. Helal et.”

“Helal olsun kızım. Babana selam söyle!”

“Başüstüne.”

İş çıkışı tarafıma atanan dükkân kapatma görevini layığıyla yerine getirerek evime dönüyorum. Bu görevi üstlenmemin rasyonel hiçbir sebebi yok. Hatta gündüzleri reklam dünyasının zorlu parkurunda ayakta kalmaya çalışan ve diğerlerinin aksine günün kör vaktinde uyanan biri olarak dönüşte dükkânı kapatmaması gereken tek kişi benim. Mesut Abi’den yolluk niyetine aldığım elmayı hızlıca yedikten sonra çöpünü sokağın başındaki boş arsaya doğru gelişigüzel fırlattım.

“Hoş geldin Fulya.”

“Hoş bulduk anne. Sen sormadan ben söyleyeyim; gömleğimdeki devasa lekenin kaynağı küf. Kepenklere asılmak suretiyle dükkânı kapatmaya çalışırken oldu. Ama merak etme, yarınki toplantıya giderken giyecek başka bir kıyafet bulabilirim. Yeter ki abim kız arkadaşıyla gezebilsin ve Zeynep sizi manipüle etmek için bir silah olarak kullandığı okuluna devam edebilsin. Ben bu yükü sırtlanırım. Sen sakın üzülme. Çilekeş anam benim. Ağlarsa anam ağlar, gerisi yalan ağlar.”

“Sanki çamaşırları sen yıkıyorsun Fulya. Kirliye at hafta sonu yıkırım.”

Bir gram duygu emaresi görebilseydim sarf etmeyi planladığım bir dolu içli söz daha vardı. Ama annem her zamanki gibi beni geçiştirerek mutfağa yöneldi.

Şahsım adına verimsiz geçen bu konuşmadan sonra doğruca odama ilerledim. Sofra hazırlanana kadar oyalanma niyetindeydim. Hanemizdeki kişi sayısını hesaplamak için parmak hesabında ikinci ele de ihtiyaç olduğundan, oyalanırken birine rastlamamak çok güç. Kafa dağıtmak için girdiğim her iyi niyetli çabam çok geçmeden beyin yakan bir köşe kapmacaya dönüşüyor. Kendime hazırladığım sandviçi kimse fark etmeden yiyebilmek için evin kör noktalarını tespit etmek ve kahvaltudan sonra tuvaletin boş kaldığı kısa aralığı hesaplamak gibi günlük rutininin bir parçası haline gelen uğraşlarım var.

“Abla, hadi yemek hazır!”

“Geldim!”

“Fulya kızım erken kapattık sanki bu kez dükkânı. Yarın söyleyelim de abin gelirken kapatsın.”

“Baba, peynirciyi gece vakti açık tutmamızdaki ısrarımı bir türlü anlayabilmiş değilim. Gece birinin acilen peynir yemesi gerekecek ve bizi bulamadığı için hayati bir zarar mı görecektir? Derdin şarküteri eşliğinde 37 ekran televizyon izlemekse anlarım. Çünkü bazen benim de yapasım geliyor. Hatta itiraf edeyim, cumaya gidiyorum, diye beni kasaya diktigin sırada fümelerde küçük zayıflara neden oldum. Ama ibadetin esnasında arkandan böyle bir iş çevirdiğim için de utanmayı ihmal etmedim. Neyse, böyle zamanlarda abimle vardiyalı olarak camiye gitmenizi tavsiye ederim. Boş bırakmayın dükkânı.”

“Fulya çok konuşma da tabağımı uzat kızım.”

Annem, odağı dağılınca tabaklara yemek koyma görevini yanlış yapacakmış gibi bir tavırla söylüyor bunu. Görevine bu kadar adanmış başka bir insan görmedim. Gerçi, bu kararlılık portresi beni susturmak için takındığı bir tavır da olabilir. Henüz bunu açıklığa kavuşturmadım ama yine de dikkati dağılıp yanlış bir yemeği tabağıma koymasın diye büyük bir ciddiyetle tabağımı uzattım.

Tüm ailenin sofraya oturup gözleriyle birbirini selamladıktan sonra el ele dua ettiği epik yemek sahnelerine sahip olmadığımız için hızlıca yemeğime başladım. Bunu, yan tarafımda çoktan yemeğine başlamış

olan dayımdan güç alarak yaptım daha çok. Dayım genellikle hareketleri hakkında izahatlarda bulunmaz. Herhangi bir şey hakkında haber verdiği an, olayın artık müdahale edilemeyecek kadar geride kaldığı anlar olur.

Memleketten gelip, “Abla yol yorgunuyum, birkaç gün sizde kalayım mı?” demesinin üzerinden yaklaşık on sene geçmesine rağmen hâlâ salondaki koltukta yatıyor olması bu nevi şahsına münhasır tavrı hakkında net bir fikir verebilir. Yol yorgunuyum derken “Hayat bir yolculuktur ve ben bu yaşayıştan çok yoruldum,” tadında derin bir açıklamada mı bulunmuştu acaba? Eğer öyleyse daimi misafirliği bir nebze daha anlaşılabilir olur. Vay be dayı. Egzistansiyel krizlerini taşra çakallığı bilip arkandan konuştuk hep. Hakkını helal et. Yine de dayımın emrivaki transferi annemin misafir tutkusunu çok tatmin etti.

Düzenimiz ise baki. Yemekten sonra çay koyma kararını beynim değil, omuriliğim veriyor mesela. Yanan sobadan elimi çekmek gibi bir şey benim için çay demlemek. Darbe alan dizimin havaya kalkması gibi. Suyun kaynamasını beklerken mutfak tülünü aralayarak güzide mahallemin izin verdiği ölçüde gökyüzüne baktım. Pek bir cezbediciliği olmadığı halde yılların getirdiği tanıdıklık hissi bu mahalleyi sevmemi sağlıyor. Aynı şeyi insanlarda da yaşıyorum.

“Anne. Baksana bir şuraya.”

“Fulya, ne yapıyorsun öyle pencere kenarında? Baban çay bekliyor.”

“Anne baksana, şu Halil abinin dükkânının yanındaki arsa boş değil miydi? Bir şey var sanki?”

“Aman Fulya, yapmışlardır bir şey. Artık hızlı yapıyorlar binaları. Dün yok bugün var. Yengenin üstündeki çatı katını da iki günde yapmışlardı. Ama kışın ayazda soğuk alıyor dedi yengen. Acele işin eksikiği gediği çok oluyor.”

Annem, yengemin soğuk alan evine haddinden fazla üzüldüğü için mutfağa ne için geldiğini unutmuştu. Gözlerini halıya dikerek bir süre hatırlamaya çalıştı.

“Orada öyle dikilme de çayı götür. Baban bekliyor.”

Keyif olarak başladığım fakat sonra omuzlarıma yük kalan çay seansını noktalayıp koltuğa kuruldu. Hesaplarıma göre annemin gün içinde biriktirdiği eş dost haberlerini bir ana haber spikeri edasıyla bize sunmasına dakikalar vardı. Annem evde kimse yokken tek başına sırtlanmak zorunda kaldığı haber değeri yüksek bilgileri, ilgileneneğimizi umut ederek bize arz ediyordu. Uzun saatler boyu tüm bilgileri tek başına sırtlandığı için çay sofraları bu iş için bulunmaz bir fırsattı.

“Seraplar bu yaz arabayı değiştirecekmiş. Fulya tanırısın sen, çocukken beraber oynuyordunuz ya hani, Salih. Onun annesi. Ev taksitleri de bitti. Para fazla gelmiştir tabii. Salih’i evlendirirken elim sıkışırsa satarım diyor bir de. Duran para harcanyor valla, haklı.”

Olaya dâhil olabilmemiz için bağlantılar kurmayı da ihmal etmedi. Çocukluğumun derinliklerinden çekip çıkardığı bilgilerle beni kendine bağlayacağını sanıyor. Teorikte çok profesyonelce bir strateji ama pratikte pek işe yaramıyor.

“Sedat, ablanlara yemeğe mi gitsek hafta sonu? Balkon kıldırıp salona kattık demişti, onu görürüz hem. Onun salonu L şeklindeydi, güzel olmuştur. Balkon yokken çamaşırları nereye asacak acaba? İçerde kurutsan rutubet olur hep. Zor.”

Çocukluk arkadaşım Melek, toptancımız Mahir Abi ve pazarın bu haftaki güncel fiyatları hakkındaki bilgilerle haftalık turuna devam etti. Gündemin çok yoğun olduğu günlerde edindiği bazı bilgileri, gündemin nispeten durağan olduğu zamanlara saklayarak eşit bir dağılım sağlıyordu. Hiçbir zaman boş kalmamamız konusundaki çabasına saygıyla yaklaştım. Yine de tüm bunlar annemi dinliyormuş gibi yaptığım gerçeğini değiştirmede. Üzgünüm ama yalnızca kendi hayatım üzerinde kafa yoracak kadar enerjim var.

“Fulya, abin hâlâ gelmedi. Arayıp sorsana nerde kalmış?”

“Hayatta en yapmak istemediğim telefon konuşmasına zorluyorsun beni anne. Abime her ‘Neredesin?’ diye sorduğumda ‘Geliyorum,’ cevabını veriyor. Teknik olarak doğru olabilir ama bunun sorduğum soruyla hiçbir ilgisi yok. Bırakalım sürpriz olsun.”

Bu serzenişimin üzerine kapı zili çalınca hızlıca kapıya meylettim.

“Hoş geldin abi. Nasılsın? Dükkân ne güzel kapanmış bugün, değil mi? Ayakkabılarını da içeri al sana zahmet. Apartmanın kapısını açık bırakıyorlar, çalınırsa karışmam.”

“Hoş bulduk. Yemekte ne var? Fulya bir şeyler hazırlasana bana.”

Abimin soru cümlelerine olan kayıtsızlığı can sıkıcıydı. Ne sorarsan sor yalnızca vermek istediği cevabı veriyor. Bazen isabet ettirebilmenin zevkini yaşayabilmek için vereceği cevabı tahmin edip uygun soruyu soruyorum. Resmen ters diyalog kuruyoruz.

“Fulya sen mutfak masasını hazırla, geliyorum ben.”

Akşam yemeğinden kalan yemekleri dolaptan çıkarıp şahsına özel ayrı bir sofraya isteyen abim için ısıtmaya başladım. En kısa zamanda üst üste bana yıktığı görevleri dengeleyecek bir şey talep etmem gerek. Abim de olsa bu iyilikleri karşılıksız yapacak değilim. Küçük ayak işleriyle karşı tarafı kendime borçlu hale getirip kritik bir anda kurtarıcı bir iyilik istemek en sevdiğim stratejik davranışlarımdan biri.

“Ee, nasıl gidiyor işler?”

“Yoğun bu aralar. Yeni bir araba modeli projesi aldık. Günlerdir onunla uğraşıyoruz. Hatta yarın sabah onun toplantısına gireceğim. Dükkânda biraz dursaydın ben de sana işler nasıl gidiyor demek isterdim abi. Ama ben senden daha iyi biliyorum. Teneke zeytin bitmiş mesela. Yarın toptancıya uğraman gerek.”

“İki dakika konuşulmuyor seninle de. Tamam uğrarız. Çay koy bana.”

Ocağın önündeki pencerede gözüm yine boylu boyunca uzanan sokağa ve Halil Abi'nin dükkânının yanındaki arsaya takıldı.

“Abi, gelirken sokağın başındaki arsayı gördün mü? Boştu sanki orası.”

“Ne arsası? Dikkat etmedim. Bugün erken yat Fulya, çok çalışmaktan saçmalamaya başladın.”

“Olabilir.”

“Dur. Gitmeden önce biraz daha pilav koy tabağıma.”

Bir kez daha düşünceli abi olmanın kıyısından döndü. Ama tüm bunları borç hanene özenle kaydediyorum abi. Pilavlarla inşa ettiğin kabarık borç listenin karşılığında bana büyük bir iyilik yapman gerek. Umarım tüm bunlara değiyordur. Şimdilik gönlünce kaşıkla şehriyeli pilavını.

Bir türlü bitmek bilmeyen günü bir an önce nihayete erdirmeliydim. Yarın önemli bir sunumum olduğu için notlarımın üzerinden geçmem ve kendimi psikolojik olarak yarınki kurtlar sofrasına hazırlamam gerek. Herhangi bir psikolojik zarar durumunda şikâyet etmeye hakkım olmadığı için kendimi her ihtimale karşı hazırlıyorum.

Babama peynircide yardım etme teklifini reddedip reklam sektörünün ışıltılı dünyasına adım attığımdan beri bunun sorumluluğunu tek başıma sırtlanıyorum. Aksi takdirde babam, güvenli kollarındaki konforlu pozisyonu reddettiğim için ima dolu konuşmasını yapmak zorunda kalıyor.

Aslında haksız sayılmaz. Terk edip gitmeden önce kasa başı kariyerimde oldukça iyiydim. üç yüz elli gram peynir isteyen müşteriye tartıda “Abla beş yüz gram olmuş. Kalsın mı?” şeklinde küçük dayatmalar yaparak günlük hasılatı iki katına çıkarma girişimlerim vardı. Bunun dışında yarı bilinçsiz alıcının “En çok hangisi satıyor?” sorusuna nitelikten bağımsız olarak en pahalı ürünü işaret etmem de hayli işe yarar bir hamleydi. Ancak bir yıldız gibi yükselen peynircilik kariyerimi, kendi ayaklarımın üzerinde durma gayesiyle terk etmek zorunda kaldım. Pişman sayılmam. Özünde şu anda yaptığım şey de zorla birilerine ürün satmaya çalışmak olduğu için peynirci geçmişimin bana yardımcı olduğunu söyleyebilirim. Eve istemediği kadar peynirle dönmek zorunda kalan tüm mahalle sakinleri, hepimizden özür dilerim. Ama siz, önu alınamaz yükselişim için bir ısınma turuydunuz. Yükselişimdeki ivmeme hız katarak zirveye ilerlemeyi hedefliyorum ancak şu aşırı yorulma işine çözüm bulmam gerekebilir.

Odaya girdiğimde Zeynep masamın başındaydı.

“Zeynep çık şuradan.”

“Abla sana reddedemeyeceğin bir teklifim var.”

“Reddedebileceğime emin gibiyim ama yap bakalım teklifini, içinde kalmasın.”

“Hani sana geçen sene yılbaşında hediye gelen kol saati var ya, hiç takmıyorum demiştin. Onu bana verir misin?”

“Zeynep, alternatifi dayım tarafından yenmek olduğu için sevmediğim halde yıllardır Ezine peyniri yiyorum ben. Sahip olduklarımı paylaşma konusundaki duruşum aşağı yukarı bu şekilde. Sen de kalkmış, kırk yıl çalışsan ancak alabileceğin pahalı kol saatini hayrına bana ver diyorsun. Hiç yoktan 500 liraya okuturum ben bunu. Şimdi çık odamdan.”

Manidar bir gülümsemeyele taçlandırdığım konuşmamdan sonra Zeynep oflayarak odadan çıktı. Son derece makul bir anlaşmaydı bana kalırsa. Ablalık müessesesi de olsa kişisel değerlerimi kollamak zordayım. Kalabalık evde hayatta kalabilmek ve yabancı dünyalara ait iş hayatında tutunabilmek için bu koruma mekanizmasının erken yaşta gelişmesi gerekiyor. Bir yerden sonra da refleks haline geldiği için bencilden hallice bir ruh haline bürünmek zorunda kalıyor insan. Kazandığım küçük çaplı zaferden sonra keyifle yatağa girdim. Yarın için hazırdım.